

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม กรุงเทพฯ

เมื่อค่ำวันที่ ๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

## จงอย่าลืมตัว

(รวมเวลาแสดงธรรม ๔๔ นาที)

ในครั้งพุทธกาลเวลาฟังเทศน์ ผู้ฟังเทศน์ได้สำเร็จมรรคผลนิพพานเยอะนะ เทศน์แต่ละครั้ง ๆ ตลอดเทวบุตรเทวดาได้สำเร็จมรรคผลนิพพาน ในขณะที่ พระพุทธเจ้าแสดงธรรม เพราะท่านแสดงด้วยความสัตย์ความจริง ธรรมะที่ออกจาก พระโอษฐ์ท่านจะมีแต่ธรรมะบริสุทธิ์ล้วน ๆ ออกมา ไม่ว่าธรรมะขั้นใด ไม่มีคำว่าตันเตา พุดถอดออกมาจากหัวใจที่สมบูรณ์แล้วด้วยธรรมในพระทัยท่าน เวลาเทศน์ว่าการไม่ ว่ามนุษย์ไม่ว่าเทวดาสำเร็จมรรคผลนิพพานกันเยอะ ในตำราบอกไว้อย่างชัดเจนทีเดียว

ท่านเทศน์ด้วยความสัตย์ความจริง เอาธรรมะที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ ออกมาเทศน์ ผู้ฟังซึ่งหาความจริงอยู่แล้วก็เข้ากันได้ง่าย ๆ เทศน์ออกมาจากใจจริง ๆ เป็นอย่างนั้น เป็นธรรมล้วน ๆ คือเทศน์ตามตำรับตำราเราไม่ได้ประมาท ตำรับตำราออกมาห่างไป แล้ว จดจารึกออกมาก็เริ่มจางไปแล้ว ผู้อ่านผู้ฟังผู้เทศน์ก็จางไปตาม ๆ กัน ทีนี้ฟังเทศน์ ก็เลยสักแต่ว่าฟัง เลยกลายเป็นพิธีฟังเทศน์ไป ไม่ได้ฟังเทศน์เพื่อบุญเพื่อกุศลมรรคผล นิพพานอะไรเลย เป็นพิธีไปตามเรื่อง ที่ให้ชื่อว่าชาวพุทธก็ไม่สนิทปากนะ มันชาวอะไร ไม่รู้

เวลาท่านเทศน์นี้ ผู้สำเร็จมรรคผลนิพพานทั้งมนุษย์ทั้งเทวดามากต่อมากแต่ละ ครั้ง ๆ เพราะท่านถอดออกจากของจริงมาเทศน์ ทีนี้ยื่นเข้ามาสมัยปัจจุบันนี้ก็คือพระที่ ท่านทรงอรรถทรงธรรมจากการปฏิบัติจิตตภาวนาของท่าน เวลาเทศน์ออกมาธรรมก็ ออกจากใจท่านที่ท่านรู้ท่านเห็น เป็นสมบัติของท่านแล้ว ธรรมที่เกิดจากการปฏิบัตินี้ เป็นสมบัติของตน ไม่ได้เหมือนเราเรียน การเรียนมาเป็นความจดความจำ มีการ หลงลืมได้ แล้วก็ไม่นั่นนอนเหมือนความจริงที่เกิดจากภาคปฏิบัติ เรียนไปจำไป ๆ หลงลืมไปลอย ๆ ไป ทีนี้ผู้เทศน์ก็ไม่ทราบว่าจะเทศน์ยังไง มันต่างคนต่างลอย เรื่องมรรค เรื่องผลที่จะปรากฏขึ้นในใจจึงน้อยมากทีเดียว

ท่านผู้ปฏิบัติ ยกตัวอย่างเช่นหลวงปู่มั่นเทศน์นี้ นี่ละธรรมะที่สด ๆ ร้อน ๆ แท้ ๆ ถอดออกจากหัวใจท่านมาเทศน์ เทศน์ตั้งสามสี่ชั่วโมงนะ ท่านเทศน์สอนพระ เวลาไป อยู่กับท่านเริ่มแรกก็สี่ชั่วโมงจึงจบเทศน์ ผู้ที่นั่งฟังเทศน์มากต่อมากก็มีแต่พระ ฆราวาส ไม่มี มีแต่พระล้วน ๆ นั่งอยู่เหมือนไม่มีคน เงียบไปหมด เสียงเทศน์ท่านนี่แจ้ว ๆ

ออกมาจากจิตใจ ออกมาบโอบบาบโอบแต่ธรรมะล้วนๆ ถอดออกมาจากใจ แล้วใจ  
ท่านบริสุทธิ์ด้วย เวลาออกมาก็เต็มเม็ดเต็มหน่วย

ฟังสามสี่ชั่วโมงนี้ไม่สนใจที่จะมาพริกกว่าเห็นดว่าเหนื่อยอย่างนี้ไม่มี ไม่ว่าองค์ใด  
เหมือนกัน นั่งฟังอยู่เหมือนไม่มีคน เจ็บ มีแต่เสียงเทศน์ท่านอย่างเดียวไหลออกเลย  
เทศน์ออกจากใจ เป็นออกจากใจ ไม่ไปคว้าน้ำร้อนจับน้ำจับน้ำจับน้ำมาเป็นความจำแล้ว  
นำมาเทศน์ ท่านเทศน์ออกจากความจริง ถอดออกจากหัวใจมาเทศน์เข้าสู่หัวใจ ถอด  
ออกจากหัวใจท่านมาสู่หัวใจเรา เข้ากันได้ง่าย ๆ ที่นี้เวลาฟังเทศน์ท่านมันเพลิน สติอยู่  
กับจิต ตั้งจิตให้ดี พอท่านเริ่มเทศน์สติจ่ออยู่กับจิต ไม่จำเป็นจะต้องไปดูหน้าดูตา ฟัง  
เสียง ดูปากท่านแหละ ตั้งสติไว้ที่จิตนี้เท่านั้นพอ

พอท่านเริ่มเทศน์ สติเหมือนคนเฝ้าบ้าน ใครมาที่ไหน ๆ เห็นหมดคนเฝ้าบ้าน  
คนไม่อยู่บ้านแขกคนมาทำอะไรก็ไม่รู้ แม้เขามาขโมยเอาสิ่งของไปจนหมดในบ้านก็ไม่รู้  
เพราะเจ้าของไม่อยู่บ้าน อันนี้ท่านฟังเทศน์ทางภาคปฏิบัติ จิตท่านจะจ่อเข้าไปในความรู้  
คือใจ ท่านไม่ไปสนใจดูท่าน ท่านจะจ่อ ที่นี้พอแยบทางนั้น สติมีอยู่มันจะรับทราบกัน  
เป็นระยะ ๆ ติดต่อกันเรื่อย ธรรมเทศนาสืบต่อกันกับความรู้ของเราที่รับธรรมท่าน ก็  
สืบต่อกันไปเรื่อย ๆ

จิตไม่มีเวลาที่จะส่งออกนอกกลุ่มนอกทาง มีแต่สั่งสมธรรมภายในใจขณะที่ฟัง  
เทศน์เท่านั้น จิตก็ค่อยสงบลง ๆ ธรรมเข้าหาจิต จิตย่อมมีความสงบ ถ้ากิเลสเข้าหาจิต  
จิตมีความฟุ้งซ่านวุ่นวาย เกิดความระส่ำระสาย เห็นดเหนื่อยเมื่อยล้าไป ธรรมภายใน  
ใจถอดออกมาจากจิตที่ตั้งใจฟังอยู่แล้วด้วยสติ แล้วความรู้ด้วยสติรักษาอยู่ กับธรรมที่  
เข้าสัมผัส สัมผัสสืบต่อกันโดยลำดับลำดับ โอกาสของจิตที่จะออกนอกกลุ่มนอกทางไม่มี  
เวลานั้นมีแต่รับธรรมล้วน ๆ จิตมีความสงบเย็นเข้ามา ๆ ผู้ไม่เคยสงบเมื่อไปฟังเทศน์  
ทางภาคปฏิบัติแล้วจะสงบได้ไม่สงบ เพราะท่านตีตะล่อมเข้ามา ท่านไม่ส่งไปนั้นไปนี้  
นิทานนั้นนิทานนี้ เทศน์เรื่องนั้นเรื่องนั้น นิทานนั้นนิทานนี้ จิตก็ส่งออกนอกไปตาม  
ร่องรอยของการเทศน์ เทศน์ออกไปเรื่องราวใดจิตก็ไปตามเรื่องราวนั้นเสีย จิตเลยไม่  
เข้าสู่ภายใน

ส่วนที่ท่านเทศน์ภาคปฏิบัตินี้ท่านเทศน์ปัจจุบัน กล่อมใจตลอด ธรรมเทศนา  
เหมือนกับน้ำดับไฟ ใจค่อยสงบลง ๆ ความรู้กับธรรมสืบต่อกันเรื่อยด้วยความควบคุม  
ของสติ ที่นี้จิตก็สงบลง ๆ เรื่อย ผู้ไม่เคยสงบก็สงบ ถ้าลงได้ฟังธรรมะภาคปฏิบัติ ซึ่ง  
เกิดจากใจของท่านล้วน ๆ นำมาแสดงแล้วสงบได้ทั้งนั้น ตั้งแต่เริ่มต้นไม่เคยสงบเลยก็  
ตาม สงบได้ เพราะธรรมะนี้ตีเข้ามาภายในที่กิเลสอยู่นี้ ตีเข้ามา ธรรมะกล่อมเข้ามา ตี

เข้ามา ก็เลสมันออกคิดไม่ได้ พอออกคิดก็เป็นกิเลส ทีนี้กิเลสไม่ออกคิดมันก็ไม่ทำงาน ก็มีตั้งแต่ความรู้ับธรรมๆ เป็นลำดับลำดับต่อกันไปเรื่อย ๆ

จิตใจเมื่อได้รับธรรมเป็นเครื่องบำรุงอยู่แล้ว ก็ต้องมีความสงบเย็นลงๆ เรื่อย จนกระทั่งจิตแน่วลงไปเลย จิตนี้เวลามันสงบมากๆ แล้วธรรมะที่ท่านแสดงไปนั้น เหมือนกับแม่กล่อมลูกด้วยบทเพลงต่างๆ นั้นแหละ แล้วเด็กก็ค่อยหลับ พอเด็กหลับ เพลงก็หมดความหมายไป คำว่าจิตหลับหมายถึงจิตสงบ พอฟังไปๆ จิตสงบแน่วลง เต็มที่ของจิต ธรรมะนี้จะดังแหวกๆ อยู่นอกๆ นะ ไม่ได้เข้า คือจิตเวลานั้นช่วยตัวเอง ได้แล้ว จึงไม่อาศัยเสียงเป็นเครื่องสนับสนุน...เสียงอรรถเสียงธรรม จิตแน่วลงเลย

นั่นละที่ท่านว่าท่านสำเร็จมรรคผลนิพพาน มีเหตุมีผล มีเงื่อนไขจับได้อยู่ตลอด เฉพาะอย่างยิ่งฟังเทศน์หลวงปู่มั่น เราก็เป็นนักภาวนาด้วยกันทุกคน แล้วเวลานี้กำลัง จิตติดอยู่ในจุดนั้นจุดนี้ เวลาท่านเทศน์ไปคอยฟัง ท่านเทศน์มาถึงนี้แล้วท่านจะว่าไป พอท่านเทศน์มาถึงนี้แล้วท่านรู้แล้วท่านผ่านปึ้งเลย เราก็ก้าวตาม ก้าวตามทีละก้าวสอง ก้าวไปเรื่อย ต่อไปก็สูงขึ้นๆ เรื่อยไป นี่ละเทศน์ภาคปฏิบัติ ในครั้งพุทธกาลที่ว่าสำเร็จ มรรคผลนิพพาน แต่ก่อนเราก็ไม่ค่อยคิดนึก ต่อเมื่อได้มาฟังเทศน์หลวงปู่มั่นนี่แน่เลย เชี่ยว อ้อ ที่ท่านสำเร็จมรรคผลนิพพานนั้นแน่นอน หาความเป็นอื่นไม่ได้ เพราะจิต ชักฟอกๆ กิเลสอยู่ภายในใจให้สะอาดสะอาดขึ้นมา กระแสของธรรมสง่างามขึ้นมา ภายในใจ สงบ จากสงบแล้วก็เย็นสว่างไสวขึ้นภายในใจตัวเอง นี่เรียกว่าธรรมในใจ

กิเลสในใจทำให้เกิดความฟุ้งซ่านวุ่นวาย อยากคิดนั้นอยากคิดนี้ ประุนั้นประุนี่ มีแต่กวนใจเรียกว่ากิเลส ส่วนธรรมนี้กล่อมใจลงให้สงบๆ ในเบื้องต้นเป็นอย่างนั้น เวลาฟังเทศน์นี้ท่านเทศน์ไปเท่าไรยิ่งกล่อม จิตมันแน่วๆ สงบแน่ว จนกระทั่งถึงจิตช่วย ตัวเองได้แล้ว ลงถึงที่แห่งความสงบเต็มที่ เสียงธรรมนั้นจะอยู่ผิวเผินนอกๆ นะ ไม่เข้าไป ส่งถึงที่แล้ว ธรรมก็อยู่ข้างบนผิวเผิน จิตแน่วอยู่นั้น นั่นท่านฟังเทศน์ ทีนี้ฟังครั้งนี้ เป็นอย่างนี้ ฟังครั้งต่อไปเป็นยังไงค่อยเปลี่ยนไปเรื่อย จิตเปลี่ยนเข้าสู่ความละเอียด เรื่อยๆ ในการฟัง ความรวมก็สนิทเข้าไปเรื่อย ๆ

ต่อไปพอท่านเริ่มเทศน์จิตจะเริ่มจ่อ พอเริ่มจ่อนี้มันจะกล่อมกันลงไป สงบแน่ว เลย นี่หมายถึงขั้นสงบ ถ้าเป็นขั้นปัญญา พอท่านเทศน์ว่าการจิตจะขยับตามนะ ด้าน ปัญญาไม่อยู่สงบ ก้าวตาม ก้าวตามแก็กิเลสไปในเวลาก้าวตามๆ นั้นแหละ ก้าวตาม ธรรมของท่าน จิตก็เห็นประจักษ์ๆ ฟังเทศน์ของท่านคราวนี้จิตเป็นอย่างนี้ แล้วฟังครั้ง ต่อไปจิตเป็นอย่างนั้น ค่อยเปลี่ยนสู่ความละเอียดไปเรื่อย ๆ สุดท้ายมันจะไม่ถึงมรรค ถึงผลได้ยังไง ก็ก้าวไม่หยุด ฟังไม่หยุด อบรมไม่หยุด จิตใจก็สง่างามขึ้นมา

นี่ละที่นี้จิตใจจะเริ่มเห็นเป็นสาระสำหรับคนเราแต่ละคนๆ จะเริ่มที่จิตกับธรรม เข้าสัมผัสกัน แต่ก่อนแบกหามแต่กองทุกข์ภายในจิตใจ ไม่ว่าจะท่านว่าเราทั่วโลกดินแดน จะไม่มีใครมีธรรมเป็นเครื่องล่อใจให้สงบเย็น เป็นความแปลกประหลาดอัศจรรย์ ขึ้นมาบ้างเลย จะมีตั้งแต่เรื่องกิเลสกวนอยู่ตลอดเวลา เขากวนสารส้ม น้ำย้อมใส่สะอาด แต่กิเลสกวนใจ กวนเท่าไรยิ่งขุ่นยิ่งมัว เป็นไปอย่างนั้นตลอด เพราะฉะนั้นจึงต้องได้อาศัยธรรม ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมแล้วจิตใจสงบเย็นลงไปๆ

ธรรมของท่านเป็นธรรมสมบัติของท่านล้วนๆ แล้ว ไม่ใช่ธรรมจดจำ ความจดจำมานั้นไม่ใช่สมบัติของเรา มันหลงลืมได้ง่าย แต่ธรรมสมบัติที่เป็นสมบัติของตน เรียกว่าอัสสัมบัติ เป็นสมบัติของตนโดยแท้จากการปฏิบัติของตนเอง นี่เป็นสมบัติโดยแท้ เป็นของตนโดยแท้ ผิงลึกๆ อยู่ภายในจิตใจ ไม่ไปออกเรื่องความจดจำ หลงลืม ไม่มี จะจำได้อยู่ที่นั่นๆ แน่นหนามั่นคงอยู่ที่นี่ ที่นี้เวลาอบรมไปจิตจะแสดงความสง่าผ่าเผยขึ้นมา ตั้งแต่เกิดมาเราไม่เคยเห็นความสุขเป็นยังไงภายในจิต มีตั้งแต่ความทุกข์ความเดือดร้อนวุ่นวาย ไม่ว่าจะใจเขาใจเราทั่วโลกดินแดนหาความสุขภายในใจ ไม่มีเลย นี่คือผู้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับธรรมเลย เป็นแต่อย่างนั้นทั้งนั้นแหละ

ผู้มีจิตใจเกี่ยวข้องกับธรรมก็ยังมีสติปัญญาดีในการทำบุญให้ทานของตน ก็เป็นเครื่องล่อเลี้ยงจิตใจไปประเภทหนึ่ง เมื่อใจยังไม่ได้มีความสงบอาศัยนี้เป็นเครื่องล่อเลี้ยงจิตใจ เป็นความสุขความรื่นเริงภายในจิตใจ ดีกว่าเรื่องของกิเลสกวนใจเป็นไหนๆ เรายังไม่ได้หลักได้เกณฑ์ในทางจิตตภาวนา เราได้อาศัยคุณงามความดีที่เราสร้างมาสร้างน้อยมาตั้งแต่วันใดเดือนใด หากมาล่อเลี้ยงภายในจิตใจอยู่อย่างลึกลับนั้นแหละ พอระลึกถึงบุญจิตใจจะเอบอ้มขึ้นทันที ระลึกถึงกิเลสที่ร้อนเป็นไฟไปทั้งนั้น

ที่นี้พอเราได้เริ่มการฝึกหัดภาวนาด้วยแล้ว นี่จะกลายเป็นทำนบใหญ่ขึ้นมาแล้วนะ บุญกุศลศีลทานที่เราสร้างไว้เล็กน้อย การให้ทานมากเท่าไรเมื่อไรๆ ไม่ต้องจำ หากมาอยู่ที่จิตนี้ทั้งหมด การทำบุญให้ทานรักษาศีลภาวนาจะมารวมอยู่ที่ใจๆ ที่นี้พอภาวนา เราได้ยินเสียงอรรถเสียงธรรมท่าน ท่านสอนด้วยวิธีการภาวนาต่างๆ แล้วเรานำไปปฏิบัติ จิตของคนเรานี้ มันกระเสือกกระสนหาความสุข แต่ไม่เจอ มันมีแต่เรื่องกิเลสยื่นพินยื่นไฟเผาไหม้ให้เรื่อย ๆ หาความสุขไม่มี เพราะความคิดที่กิเลสผลิตขึ้นมา ไม่มีความสุข มีตั้งแต่ความทุกข์ความเดือดร้อน

ที่นี้พอหมุนเข้ามาทางธรรม จิตใจของเราเป็นธรรม เช่นเราบริกรรมธรรมคำใดคำหนึ่ง นั้นแหละเรียกว่างานของธรรมปรากฏขึ้นที่จิตแล้ว เช่นเรากำหนดภาวนาพุทโธๆ หรืออัมโม หรือสังโฆ ตามแต่จริตนิสัยชอบในธรรมบทใด นำมาประกอบเป็นงานของใจ งานของธรรมอยู่ที่ใจ มีสติควบคุมดูแล แล้วจิตใจจะค่อยสงบเยือกเย็นๆ

ขึ้นมาๆ แล้วจะเริ่มเห็นความแปลกประหลาดในตัวของเรา ซึ่งนับตั้งแต่วันเกิดมาไม่เคยเห็น มีแต่ฟืนแต่ไฟ ไม่ว่าชาติชั้นวรรณะ ฐานะสูงต่ำประการใด ความสุขภายในใจนี้ จะไม่มี เป็นความทุกข์ไปตามๆ กันหมดนั่นแหละ

แต่ผู้มีธรรมภายในใจด้วยการบำเพ็ญอย่างนี้ ความอบอุ่นจะเริ่มมีอยู่ภายในใจ ทุกข์จนชั้นแค้นขนาดไหนพอหมุนเข้ามาสู่ใจจะเย็นทันทีๆ ที่นี้พอเราได้อบรมจิตตภาวนา เรื่องการอบรมจิตตภาวนานี้ไม่ได้เหมือนกันนะ จริตนิสัยของคนเราไม่ว่าหญิงว่าชายมีจริตนิสัยหรืออุปนิสัยต่างๆ กัน การภาวนาเราจะดูถูกว่าเขาเป็นผู้หญิง เขาเป็นฆราวาส อย่างนี้ไม่ได้นะ จิตไม่มีคำว่าหญิงว่าชาย ไม่มีคำว่าฆราวาสและนักบวช รับผิดชอบทั้งสุขทั้งทุกข์ รับผิดชอบทั้งบาป เมื่อนำจิตนี้ไปประกอบในสิ่งใด สิ่งนั้นก็เป็นอย่างนั้นขึ้นมา คือประกอบทางบาปก็เป็นบาป ประกอบทางบุญก็เป็นบุญขึ้นมา

เวลาย่นเข้ามาหาการประกอบทางด้านจิตตภาวนาเข้ามา จิตใจจะปรากฏเป็นความสงบเยือกเย็น บางทีจนตื่นตื่นนะในเจ้าของตัวเอง เราไม่เคยเห็น ไม่เคยรู้ จิตใจที่แสดงความแปลกประหลาดอัศจรรย์ขึ้นมาในขณะที่ภาวนาทำให้ตื่นตื่น นั่นแหละหลักใหญ่พอเริ่มเห็นนี้แล้วมันจะเป็นอจลศรัทธา เชื่อความเห็นความแปลกประหลาดภายในจิตใจจากการภาวนานี้แล้ว วันหน้าวันหลังต่อไปเราภาวนาไม่ได้อย่างนั้นก็ตาม แต่ความหยิ่งลึกของสิ่งที่เราเคยรู้เคยเห็นนั้นๆ ถอนไม่ขึ้นนะ หยิ่งลึก เป็นเชื้ออันสำคัญที่จะจูงใจให้สนใจอบรมจิตใจให้มากขึ้นๆ นี่ละการภาวนา

จิตใจเป็นของสำคัญมากที่สุดที่เดียว โลกมองไม่เห็น มีพุทธศาสนาเท่านั้นมองเห็น จิตใจ ศาสนาอื่นใดเราไม่พูดถึงละ พูดถึงศาสนาที่บริสุทธิ์ที่สุดส่วนนี้แล้วเท่านั้นพอ ไม่ต้องไปคว้าหาศาสนาใด คำสอนใดละ เอาคำสอนอันนี้ละที่พระพุทธเจ้าเลิศเลอ เพราะธรรมอันนี้ เพราะการภาวนา พระสาวกทั้งหลายเลิศเลอเพราะการภาวนา เพราะการปฏิบัติตามธรรมสั่งสอนของพระพุทธเจ้านี้เท่านั้น ให้ยึดนี้เป็นหลักเป็นเกณฑ์ จิตใจจะสงบเย็นขึ้นมาๆ ภายในใจ

ที่นี้เวลาเย็นแล้ว จริตนิสัยวาสนาบารมีของคนเราไม่เหมือนกันนะ เวลาเริ่มต้นขึ้นมาปรากฏความแปลกประหลาดอัศจรรย์ในจิตนี้แล้ว ยังจะรู้จะเห็นสิ่งต่างๆ แปลกๆ ต่างๆ ตามจริตนิสัยของตนไปไม่มีประมาณ บางรายก็สงบเย็นลงไปเลยอย่างนี้ก็มี บางรายสงบเย็นลงไปแล้วยังส่องแสงสว่างแพรวพราวออกไปรู้สิ่งนั้นสิ่งนี้ ดังที่ท่านว่ารู้เทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหม นั่นกระแสของจิตไปตามนิสัยวาสนาของตน ออกรู้ได้เห็น เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นของมีอยู่แล้ว ตั้งแต่เรายังไม่รู้ไม่เห็นเขาก็มีอยู่แล้ว พอประกอบเครื่องรับกันได้ควรจะเห็นมากน้อยเพียงไรมันปิดไม่อยู่ ก็ต้องเห็นๆ อย่างนั้นแหละ

จิตนี้ก็ยิ่งเป็นของแปลกประหลาด เบิกกว้างออกไปๆ รวมแล้วหมดทั้งโลกธาตุ ไม่มีอะไรที่จะเป็นที่ยึดที่เกาะได้เหมือนจิตดวงนี้ นั่นลงแล้วนะ โลกธาตุนี้มันว่างเปล่า อยู่ด้วยสิ่งต่างๆ หรือว่างเปล่าตามธรรมชาติของมัน เพราะมันไม่รู้สึกรู้ว่าเขามันนั้นไม่มี นี่เขาไม่มี แต่ใจไปให้ความหมายเขาว่าเขาเป็นอย่างนั้นเขาเป็นอย่างนี้ พอจิตนี้ถอน ความหมายออกจากสิ่งเหล่านั้นเข้ามา มาตรฐานตัวเองว่าเป็นบ้าความคิด เป็นบ้าความหมาย แล้ว ตัวเองก็กลายเป็นคนดีขึ้นมา ไม่ไปหลงตามอารมณ์

จิตใจก็ดูความเคลื่อนไหวของตัวเองไปเรื่อยๆ ยิ่งเป็นจิตตภาวนามันเคลื่อนไหว ไปไหนตามรู้ตามเห็นมันตลอด เคลื่อนไหวส่วนมากมันจะไปทางกิเลส เพราะกิเลสมัน ชำนิชำนาญในการฉุดลากสัตว์ให้หมุนไปต่างๆ ในทางที่ชั่วช้าลามก ทางต่ำทรามนั้นแหละ ทีนี้เวลาธรรมฉุดลากเข้ามาๆ หลายครั้งหลายหน ธรรมฉุดลากเข้ามาสู่ใจตัวเอง แล้วธรรมก็จะกระจ่างแจ่งขึ้นมา สงบร่มเย็นเข้ามา ความแปลกประหลาดจะปรากฏ ขึ้นมาที่ใจนี้แหละ

ขอให้ท่านทั้งหลายจำเอาไว้ว่านะ หลักพุทธศาสนาเป็นหลักที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว ไม่คว้าวละไม่คว้าวศาสนาใด คำสอนใด ถ้าลงได้จับพุทธศาสนาออกปฏิบัติตามที่ พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนแล้วจะแม่นยำๆ เพราะคำสอนเหล่านี้เป็นคำสอนที่แม่นยำ มาแล้วตั้งแต่องค์ศาสดา ถัดลงมาก็พระสาวกทั้งหลายแม่นยำด้วยกันทั้งนั้นๆ นี่เป็น ธรรมที่แม่นยำจากหัวใจของท่าน เปิดออกมาจากมือ เหมือนที่เรากำไว้ในมือเปิดออก ก็เห็นเลยๆ ธรรมของท่านที่อยู่ภายในจิตใจ เปิดออกมาโลกทั้งหลายก็เข้าอกเข้าใจ ซึมซาบเข้าไปในใจ จิตใจก็สว่างงามขึ้นมา

นี่ละที่นี้อาหารของใจเริ่มมีแล้ว ตั้งแต่ก่อนใจแห่งผาก ร่างกายมีวัตถุสิ่งของมา ปรนปรือ จนถึงขั้นเป็นเศรษฐกิจก็มี แต่หัวใจแห่งผากด้วยอรรถด้วยธรรม หาความสุข ไม่ได้นะ เศรษฐีกับคนจนที่มีธรรมนั้นละ คนจนที่มีธรรมยังมีความสุขมากกว่าเศรษฐีที่ไม่มีธรรมในใจเป็นไหนๆ ให้พากันเข้าใจตามนี้นะ หลักใหญ่อยู่ที่ใจ คว่านั่นคว่านี้ คว่าอะไรมันก็เป็นน้ำเหลวไปหมด เพราะไม่ใช้วิสัยของสิ่งเหล่านั้นจะมาให้ใจให้สงบ ร่มเย็นได้ นอกจากธรรม ท่านจึงให้อบรมธรรม

การทำบุญให้ทาน เอ้า ทำลงไป เรามีมากมีน้อย เราไม่ต้องกลัวว่าจะหมดจะยัง จะล่มจะจม ทานไปแล้วจะไม่เกิดบุญเกิดกุศล ไม่มีใครเกินศาสดาแหละเรื่องความ แม่นยำ สวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว บุญเกิดขึ้นจากการให้ทาน หนึ่ง นั่นฟังซิ เกิดขึ้นจากการรักษาศีล หนึ่ง เกิดขึ้นจากการภาวนา หนึ่ง นี่ท่านสอนไว้เรียบร้อยแล้ว ให้ทำลงไป เรามีมากมีน้อยตามกำลังของเรา

เราอย่าไปเชื่อกิเลสตัวหึงหวงกีดกันทางเดินของเรา มันว่าจะทำบุญให้ทาน กิเลสตัวสำคัญๆ มันจะมาสกัดกั้นไว้ซะ เช่นเราจะเอาไปทำอย่างใดก็ตามที่เป็นเรื่องของกิเลสแล้วมันเปิดทางโล่งให้หมด เอาจนกระทั่งหมดเนื้อหมดตัวก็เอาได้ อะไรมาคว้ามั้บๆ เอาได้หมดเรื่องของกิเลส ไม่เลือกนะ ถ้าหันเข้ามาสู่ธรรมกิเลสขวาง เสียตายเงินบาทหนึ่งกิเลสเอาไปใช้ตั้งเท่าไรบาทไม่เสียตาย แต่เราจะนำมาใช้ทำบุญให้ทานเพียงบาทเดียวกิเลสหวงแล้วๆ นี่ให้ทราบว่ามันมารของใจอยู่ในหัวใจเรานั้นแหละ นี่ละเรียกว่ากิเลส มันเกิดขึ้นในเวลาที่เราจะทำบุญให้ทานซึ่งเป็นเรื่องของธรรม กิเลสก็กลัวขวางไม่ยอมทำบุญให้ทาน มันหึงมันหวง ดีไม่ดีล้มไปตามมันเสีย นี่เรียกว่ากิเลสเป็นมาร ลากตัวของเราไปได้สบายๆ มันเหยียบย่ำทำลายได้หมด พวกมันจำเอนนะ

เชื่อเถิดเชื่อพระพุทธเจ้า ไม่มีศาสดาองค์ใดที่จะตระหนี่ถี่เหนียวไม่ได้ทำบุญให้ทานก่อนแล้วมาเป็นพระพุทธเจ้า เป็นเอกมาด้วยกัน การให้ทานพระโพธิสัตว์แต่ละพระองค์ๆ นี่เสียสละเป็นเอกๆ มาโดยลำดับ ไม่ให้ทานได้ยังไง การให้ทาน การเสียสละ การเห็นแก่สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตายนี้ไม่มีใครเกินพระโพธิสัตว์ซึ่งยังมีกิเลสอยู่ เป็นผู้เด่นในเรื่องความเมตตามากที่สุดก็คือพระโพธิสัตว์ เวลาสร้างมาเต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้ว พอตระสรั้งขึ้นมาแล้วการทำบุญให้ทานนี้จำขึ้นมาหมดเลย และผลแห่งการให้ทานของท่านก็แสดงในเวลานั้นอีกด้วยนะ

พระพุทธเจ้าพอตรัสรู้ขึ้นมาแล้วเสด็จไปที่ไหน ไม่ว่ามนุษย์มณา เทวดา อินทร์ พรหม มาทำบุญให้ทานเคลื่อนตามถนนหนทางที่ท่านเสด็จไป นี่มีในตำราชัดเจน ไปที่ไหนมีตั้งแต่คนอยากทำบุญให้ทาน มีแต่อยากให้ อยากทำบุญให้ทาน เคลื่อนไปหมดด้วยไทยทานทั้งหลาย จนประชาชนทั้งหลายเขาร่ำลือกันว่าพระพุทธเจ้าไปที่ไหนนี่ อัจฉริยะเหลือเกิน เคลื่อนไปด้วยไทยทานต่างๆ บางรายก็พูดตามความเห็นของตนนั้นแหละว่า อ้อก็ท่านเป็นพระพุทธเจ้า ท่านไปที่ไหนก็ต้องเคลื่อนกล่นไปด้วยไทยทานละซิ

พระพุทธเจ้ารับสั่งห้ามทันทีเลย “อย่าเข้าใจอย่างนั้น เป็นความเข้าใจผิด ไทยทานที่ไหลมาๆ ตลอด เราไปที่ไหนๆ นี้ ไทยทานไหลเข้ามาทุกทิศทุกทาง เทวบุตร เทวดา อินทร์ พรหม มาตลอดเวลานี้ไม่ใช่เป็นเพราะอำนาจแห่งความเป็นพระพุทธเจ้าของเราละ เป็นเพราะอำนาจแห่งการให้ทานของเราต่างหาก เราให้ทานมากน้อยนี้ละ กลับมาสนับสนุนแสดงให้เราเห็นอย่างชัดเจน แม้แต่เราเป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมา เราก็เป็นขึ้นมาจากการให้ทาน ทานเป็นพ่อเป็นแม่ผลิตพระพุทธเจ้าขึ้นมา แล้วพระพุทธเจ้าจะใหญ่กว่าทานได้ยังไง พระพุทธเจ้าน้อยกว่าทาน” ท่านว่าอย่างนั้นนะ นี่ละอำนาจแห่งการให้ทานเป็นอย่างนั้น

เราทำไปแล้วไม่สูญหายไปไหนละ เราทำลงไปแล้วฝังอยู่ในจิต ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เรามาอาศัยซึ่งเป็นด้านวัตถุพังลงไป ร่างกายของเราพัง หมดชีวิต หมดลมหายใจเราก็พัง สิ่งเหล่านั้นก็พังไปตาม ๆ กัน ไม่มีสิ่งใดติดสอยห้อยตามเราได้เลย แต่เรื่องบุญเรื่องกุศลที่เราได้ทำบุญให้ทานนี้ติดแน่นกับใจ ออกจากนี้บั้นทั้งวัตถุสิ่งเหล่านี้ เราอาศัยเพียงช่วงเวลาที่ยังครองตัวอยู่นี้เท่านั้น พอขั้นหมดสภาพสิ่งเหล่านั้นก็หมดสภาพ แต่บุญกุศลนี้ไม่หมดสภาพ ติดไปกับจิตกับใจตลอดเวลา ไปเกิดในภพใดบุญกุศลพาเกิด เกิดในที่สมหวัง ๆ ตลอดไปเลย ถ้าบาปพาเกิดเกิดที่ไหนผิดหวังทั้งนั้น ๆ ไม่มีที่ว้าสมหวังถ้าทำตามกิเลสความชั่วช้าลามก

แม้ที่สุดเกิดมาได้ผิวได้เมีย ครั้นได้ก็ได้อย่างว้า ได้เมียก็เมียตัวแสบ ๆ เห็นผัวนี้ฟังเสียงแหว๊ด ๆ ๆ ดูผัว ถ้าผัวก็ว้ากวัก ๆ ไปสะแตกเหล้ามาแล้วก็มาว้ากวัก ๆ ดูลูกดูเมียไป มันก็ไปได้อย่างนี้เสีย ถ้าเป็นผู้หญิงไปได้ผัวก็ได้ผัวชู้เหล่าเมายา สูบฝิ่นกินกัญชาไปเสีย แล้วกลับมาก็ไว้วาก ๆ ใส่คนในบ้านให้เดือดร้อนไปตาม ๆ กัน ถ้าว่าเป็นเมียก็เมียปากเปราะ ไปที่ไหนวันไหนไม่ได้ดู ไม่ได้เอาผัวนี้มาเป็นเซียงรองรับคำดูด่านี้ไม่ได้ ปวดหัว วันนี้ต้องได้ดูเสียก่อน ดูพ่อบ้าน พ่อบ้านเลยจะตาย พ่อบ้านดีแสนดี ใ้อเมียเลวแสนเลว ไปที่ไหนก็แหว๊ด ๆ ก็ยังดิ้นะหลวงตาบัวเทศน์เฉย ๆ ถ้าเป็นหลวงตาบัวมีเมียมี่เมียอย่างนั้นฟาดปากแตกเลยเข้าใจไหม

เพราะฉะนั้นกรรมท่านจึงมาดลบันดาลไม่ให้หลวงตาบัวมีเมีย กลัวผู้หญิงจะปากแตกนะ ให้จำเอา นี่ละกรรม ไปที่ไหนว่าจะไปเอาผัวดีมันก็ได้ผัวอย่างนั้นเสีย ไปหาเมียดี ๆ ก็เมียอย่างนั้นเสีย ไม่ได้เรื่องได้ราว จะไปตำหนิแต่ว่าเมียไม่ดีผัวไม่ดีอย่างเดียวไม่ได้ มันก็เป็นเพราะกรรมของเราทำไว้นั้นแหละ ไปเจอที่ไหนจึงเจอแต่ของไม่ดี ก็เราทำของไม่ดีไว้ ไปได้ลูกได้เมียได้อะไรก็มีแต่สิ่งไม่พึงหวัง ๆ ผิดหวังไปเรื่อย ๆ นี่กิเลสพาให้ทำ บาปพาให้ทำ แล้วผลก็เป็นมาด้วยความผิดหวังอย่างนี้ ถ้าบุญไปที่ไหน หากเป็น หากสมหวังไปเป็นลำดับลำดับ

เพราะฉะนั้นให้พากันรักสงวนบุญตามทางเดินของพระพุทธเจ้า อย่าปล่อยอย่างวางนะทางบุญทางกุศล ไปเกิดที่ไหนบุญนี้จะไม่ปล่อยวางจิตใจ ใจดวงนี้ไม่เคยตาย ไม่เคยฉิบหาย แม้จะไปตกนรกอเวจีตั้งกี่ภพก็กลับก็ตามก็ไม่สูญ ก็ไม่ฉิบหาย ทนทุกข์ทรมานมากขนาดไหนยอมรับทุกข์ที่ได้รับ แต่ไม่ยอมฉิบหายคือใจดวงนี้ และโลกอันนี้เป็นโลกสมมุติมันมีการเปลี่ยนแปลงไปได้ เช่นไปตกนรกตั้งกี่ภพก็กลับก็ตาม ความเปลี่ยนแปลงมันก็เปลี่ยนแปลงอย่างเชื่องช้า ๆ มา จนกระทั่งหมดกรรมอันนั้นขึ้นมาเป็นมนุษย์ ฟิตตัวขึ้นมาใหม่ และแก้ไขตัวเองให้เป็นคนดี จนกระทั่งถึงสวรรค์นิพพาน



ด้วยการสร้างความดีจิตใจนี้ก็ไม่สูญ นั้นฟังซินะ อยู่ในนรกจมอยู่ขนาดนั้นก็ยังไม่ยอมสูญ ขึ้นมาสวรรค์พรหมโลก ฟาดขึ้นถึงนิพพานก็ไม่สูญ กลายเป็นธรรมชาติไปเลย

นี่ละจิตดวงนี้เป็นตัวสมบุกสมบันมาก อยู่ในหัวใจของเราทุกคนนะ ความรู้ที่ออกมาจากใจ เครื่องมือของใจคือทางตาทางหูทางจมูกทางลิ้นทางกาย ใจได้รับทราบทางตาทางหูทางจมูก คือเป็นทางเดินของใจ เป็นเครื่องมือ ถ้าตาบอดมันก็ไม่เห็นเสีย เครื่องมือเสียไปแล้ว หูหนวกก็ไม่ได้ยินเสีย เครื่องมือเสียไปแล้ว ถ้าตาหูจมูกลิ้นกายดีอยู่ ใจดีอยู่ก็ออกตามเครื่องมือ หูดีตาดี ถ้าหูหนวกตาบอด ใจดีอยู่มันก็ไม่เห็น นี่ละเครื่องมือ อันนี้พังลงไปแล้วจิตนี้ไม่พัง ออกไปสู่ร่างนั้นร่างนี้ ไปตามบุญตามกรรมของตน ใครสร้างคุณงามความดีไว้ คุณงามความดีนั้นแหละจะติดตามสนับสนุนให้เป็นคนดี ภพใดชาติใดเป็นภพที่ได้รับความสุขความเจริญไม่ผิดหวัง แต่การสร้างความชั่วรักความชั่วทำแต่ความชั่ว ตายไปแล้วความชั่วกลับมาเป็นภัยแก่ตัวเอง ไปเกิดภพใดชาติใดมีตั้งแต่ภพผิดหวัง ๆ ไปหมด

ให้พากันพินิจพิจารณาให้ดีนะ เห็นอะไรชอบอะไรจะเอาตามชอบ ให้พิจารณาเหตุผลเสียก่อน มันดีอยู่ข้างหน้ามันชั่วอยู่ข้างหลังมี มีเยอะ ถ้าใช้ความพิจารณาแล้ว มันจะรอบด้าน ดูทั้งข้างหน้าดูทั้งข้างหลังแล้วก็รอบคอบ ที่นี้ลงใจรับได้แล้วทำได้แล้ว คนนั้นไม่ค่อยผิดพลาด ดังที่ท่านแสดงไว้ในคัมภีร์ว่า นิสมม กรณฺ์ เสยฺโย ให้พินิจพิจารณาใคร่ครวญให้เรียบร้อยก่อน ก่อนที่จะทำอะไรก็ตาม อย่าทำด้วยความพรวดพราด ให้ทำด้วยการพินิจพิจารณา ผิดหรือถูก ดีหรือชั่วประการใดก่อน แล้วค่อยทำลงไปจะไม่ผิดพลาด นี่ธรรมท่านสอนไว้

เราที่ผิดพลาดๆ คือไม่ได้คิดได้อ่าน ทำตามความอยาก อยากอะไรก็ทำตามความอยาก ผิดถูกชั่วดีไม่ว่า แล้วมันก็มาเป็นพิษเป็นภัยเผาตัวเรานั่นเอง คนทำบาปก็สร้างพิษสร้างภัยนั่นเองมันจึงมาเผาเจ้าของ คนทำบุญก็สร้างบุญสร้างคุณนั่นเอง มันถึงได้มาพุงเจ้าของให้มีความสุขความเจริญเรื่อยไป ท่านสอนว่า กมฺมุสฺสโกมฺหิ เรามีกรรมเป็นของตน คำว่ากรรมเป็นของตน กรรมของเราจะไปแยกแบ่งสันปันส่วนให้ผู้อื่นผู้ใดแบ่งเขาไปนี้ไม่ได้เลย มีมากมีน้อยต้องเป็นเจ้าของเสวยกรรมดีกรรมชั่วของตัวเองนั้นตลอดไป

กรรมเป็นทายาท กรรมเป็นผู้ให้กำเนิดเกิดในทางดีทางชั่ว ทำดีก็ดีทำชั่วก็ชั่วเราจะได้รับผลของกรรมทั้งดีทั้งชั่วนั้นแล ไม่มีใครรับแทนเราได้ ให้พิจารณาให้ดีนะ เราเป็นลูกชาวพุทธขอให้ใช้ความพินิจพิจารณาบ้าง อย่าทำพรวดพราดๆ นี่มันไม่ใช่แดนชาวพุทธ มันแดนกิเลสตัณหา แดนพินแดนไฟเผาไหม้โลกให้เดือดร้อนทั่วหน้ากันไป

หมด ถ้าแดนพุทธมีความพินิจพิจารณา คนดีก็มีคนชั่วก็มีสับปนกันไป ความสุขก็มี ความทุกข์ก็มีสับปนกันไป

แต่ถ้ามีตั้งแต่เรื่องกิเลสเผาผลาญหัวใจ เอากิเลสเป็นประมาณแล้วมีแต่ไฟ ทั้งนั้นละ เป็นเศรษฐีก็เศรษฐีไฟเผาใจ เป็นอะไรก็ไฟเผาใจ ยศถาบรรดาศักดิ์สูงต่ำ ขนาดไหนก็เป็นไฟเผาใจอยู่ในนั้น มีแต่ชื่อ ๆ คุณสมบัติที่จะให้รับความสุขสมตนว่ามี ยศถาบรรดาศักดิ์ เป็นคนมั่งมีศรีสุข เป็นเศรษฐีกลุ่มพินันไม่มี มีแต่ลมปาก เห็นสมบัติ ของตนก็เข้าชมชั่วขณะ เรามีเงินเท่านั้นล้านเท่านั้นล้าน นามีเท่านั้นแปลงเท่านั้นแปลง สมบัติที่บ้านที่เรือน ก็ตึกก็หลังก็มีแต่อย่างนั้น ว่าไป ๆ สุดท้ายตายไปแล้วสิ่งเหล่านี้ก็ เต็มอยู่อย่างนั้น มีใครเอาดีกรรมบ้านช่อง เอายศถาบรรดาศักดิ์ติดตัวไปด้วยมีไหม ไม่มี

เวลาตายแล้วก็มีแต่คนไปเผากันยั่วเย้า ๆ เขาเผาศพนี้เจ้าของจมอยู่ในนรก เพราะความลืมหืมว่าตนมีลาภมากยศมาก เหมือนจะไม่ตายเหมือนโลกเขา ได้เท่าไรยิ่ง ดียิ่งดิน บ้ายศบ้ำลาภ บ้ำสรรเสริญเยินยอ บ้ำรายได้รายรวย มีแต่ความคึบคลานไป อย่างนั้น ได้เท่าไรไม่พอ ๆ เวลาตายแล้วหมดค่าหมดตราคา จมคือตัวคนเดียวที่เป็นบ้ำ ดินดีดอยุ่นั้นแหละ ยศถาบรรดาศักดิ์ตั้งมาให้เขาก็มีอยู่อย่างนั้น เขาจะเป็นอะไร เขาไม่ ไปตกรนกรขึ้นสวรรค์ชั้นพรหมกับใครนะโ้ยยศถาบรรดาศักดิ์ก็ดี สมบัติเงินทองข้าวของ ก็ดี เขาเป็นของเขาอยู่อย่างนั้น ผู้ที่จะไปตกรนกรหมกใหม่เพราะความลืมหืมตัวของตัวเองก็ คือเรานั้นแล ผู้ไม่ลืมหืมตัวก็จะไปเป็นคนดิบกคนตี ชั้นสวรรค์ชั้นพรหมไปได้ก็คือคนไม่ลืมหืม ตัวนั้นแล เพราะฉะนั้นจงอย่าลืมหืมตัว

เวลานี้โลกกำลังลืมหืมตัวมากขึ้นนะ มีลาภมียศมากเท่าไรจนลืมหืมตนลืมหืมตัวไป เหมือนหนึ่งว่าจะเหาะจะบินทั้งที่ไม่มีปีก แล้วเหมือนจะไม่ตาย อายุจะอยู่ค้ำฟ้าทั้ง ๆ ที่ เขาตายทั่วโลกสงสาร ทูกรูปทุกนามไม่เว้น แต่เรามาเวียนเป็นเอกเทศคนเดียวว่าจะไม่ ตาย จึงเป็นบ้ำให้ติดให้ดิน ลืมหืมเนื้อลืมหืมตัว ลืมหืมเป็นลืมหืมตาย คำว่าตายไม่ระลึกถึงเลย มีแต่นี้กว่าจะรวยนัน จะเอาอันนี้ จะให้ได้อย่างนั้นอย่างนี้ แล้วแบ่งอยู่ในตัวเอง นั้นละไม่มี ใครแบ่ง เขาจะเอาไม้ป่าไปข้างหลัง ทางนี้ยังแบ่งอยู่ เขาชม โห มียศถาบรรดาศักดิ์สูงนะ อย่างนี้หายากนะ คนไม่มีวาสนาไม่ได้ทรงยศทรงลาภอย่างนี้ละ

โ้ย ทางนี้แบ่งขึ้นเป็นบ้ำ ๆ เลย อยู่ข้างหลังเขาจะเอาค้อนปาไม่เห็นเลย เขาว่า เฉย ๆ เขาจะเอาค้อนปาอยู่ข้างหลัง เขาหัวเราะ เขาหมั่นไส้คนบ้ายศบ้ำลาภ บ้ำ สรรเสริญเยินยอ แล้วได้มาเท่าไรยิ่งมากยิ่งไปกวาดไปต้อน ไปรีดไปไถของคนอื่น ได้มามากเท่าไรยิ่งภูมิใจ ๆ ยิ่งบ้ำใหญ่ ตายแล้วจม ได้ของเขามาเท่าไรก็ตามไม่ใช่ของเรา มันต้องเป็นของเขาอยู่วันยังค่ำ สร้างบาปสร้างกรรมเผาหัวอกเจ้าของอยู่วันยังค่ำ

ด้วยสมบัติเงินทองที่ได้มา ด้วยความภาคภูมิใจในการทำชั่วของตัวเองนั้นแหละ แล้วก็เผาตัวเองๆ

คำว่าธรรมท่านเข้าใครเมื่อไร ไม่เข้าใครออกใคร ไม่มีคำว่าลำเอียง ทำบาปได้บาป ทำบุญได้บุญ จะทำแบบใดๆ เป็นบุญทั้งนั้นถ้าทำบุญ ถ้าทำบาปทำแบบใดๆ เป็นบาปทั้งนั้น ไม่มีคำว่าบุญแทรกเลย ต้องให้ระมัดระวังตั้งแต่บัดนี้ อย่าตื่นลมตื่นแล้งนะ เวลาอยู่ธรรมดาเป็นอย่างหนึ่ง พอเขายกยอปอปั้นขึ้นให้มีศถาบรรดาศักดิ์ให้เป็นเจ้าเป็นนาย ให้เป็นชั้นนั้นชั้นนี้ เป็นชั้นถึงรัฐมนตรี เป็นถึงนายกรัฐมนตรีปีนบ่าขึ้นไปอยากเป็นประธานาธิบดีอีก นี่เห็นไหมล่ะคนบ้า นี่ละบ้ามันจะทำชาติศาสนาให้ล่มจมลงไปคือคนบ้าประเภทนี้ ให้จำเอานะ

ความคิดความอยากความทะเยอทะยานอย่างนี้ เป็นภัยต่อชาติบ้านเมืองอย่างไรที่เปรียบไม่ได้เลย ให้พากันพิจารณา นี่ละความลืมนั่น เราพูดถึงเรื่องความลืมนั่น เป็นใหญ่แล้วใหญ่นั้น ทั้งๆ ที่ตัวเท่าอึ่ง ก็ตัวนั้นแหละ นี่เขาเป็นตั้งแต่ปลัดอำเภอหรือเป็นตั้งแต่รองผู้ใหญ่บ้าน เป็นผู้ใหญ่บ้าน รองกำนัน แล้วเป็นตลอดถึงนายอำเภอผู้ว่าราชการจังหวัดขึ้นไปรัฐมนตรี ชัดขึ้นถึงนายกฯ แล้วที่นี้บ้าเลย บ้าไปถึงนายกฯใหญ่ นอกจากนายกฯแล้วอยากเป็นประธานาธิบดี

นี่ละหลักของประธานาธิบดีเป็นยังไง ทำลายกษัตริย์ คนผู้ที่เป็นประธานาธิบดีทำลายกษัตริย์ที่คนกราบทั่วโลกเป็นของดีไหม แล้วทำลายศาสนา ไม่เคารพเสื่อมใสศาสนา ลบล้างไปหมด ศาสนาเป็นหัวใจของคนทั้งประเทศหรือว่าทั้งโลก แล้วไปทำลายจิตใจเขาเป็นของดีไหม ไล่ตำแหน่งประธานาธิบดีนั้นนะมันวิเศษวิโสอะไร เป็นมหากษัตริย์ต่อชาติ ต่อศาสนา พระมหากษัตริย์ เป็นของดีแล้วหรือ มันหากหลงนะ ผู้หลงมันหลงนี่พูดถึงเรื่องความหลง หลงจนทำผู้อื่นให้ฉิบหายวายปวงด้วยังภูมิใจอยู่นั้น เวลาตายแล้วเอาไฟไปเผาเหมือนกันนั้นแหละ ไม่เห็นผิดแปลกอะไร มันมีวันตายติดหัวมันอยู่นั้นคนนั้นก็ดี

คนไหนๆ สัตว์ตัวใดก็ตามความตายติดตัวอยู่ตั้งแต่วันเกิดมา พอเกิดปั๊บความตายติดมาพร้อมแล้ว จดจารึกไว้เรื่อยๆ พอถึงเวลาที่ตัดสินปึง ตายแล้วนั้น มันเกิดประโยชน์อะไร ยศศถาบรรดาศักดิ์สูงต่ำขนาดไหนมันก็ตายได้ด้วยกัน หมดค่าหมดราคาจงอย่าพากันลืมนั่น ธรรมท่านไม่สอนให้ลืมนั่น มีมากมีน้อยก็ให้เข้าใจในความมีความเป็นของตน ได้มามากมาน้อย ได้ในทางที่ถูกหรือผิดก็ให้คำนึงตัวเอง อย่าไปภูมิใจตั้งแต่ว่าไปรีดไปไถ ไปคดไปโกงเขามาแล้วภูมิใจตัวเอง นั่นคือไฟเผาหัวอกมัน ยังไม่ตายมันก็เผาแล้วนั้น พอตายแล้วจมดิ่งเลยเชียว นรก

นรกใครเป็นคนบัญญัติไว้ นรกไม่มีใครบัญญัติ นรกหลุมไต่ก็ไม่มีใครบัญญัติ  
หลักธรรมชาติทำให้มีเอง ไปสวรรค์พรหมโลกนิพพานไม่มีใครบัญญัติ ไม่มีใครไป  
แต่งตั้งทั้งนรก ทั้งสวรรค์ พรหมโลก นิพพาน หากเป็นหลักธรรมชาติ ถ้าผู้ไปทางดีทาง  
ชั่วควรจะเข้าในชั้นใดภูมิใดของความชั่วตัวเองและความดีของตัวเอง จะไปชั้นนั้นๆ  
ด้วยอำนาจแห่งกรรมของตนนั้นแหละ ไม่เพราะอำนาจแห่งใดนะ ให้พากันจดจำทุกคน  
วันนี้ก็เทศน์เพียงเท่านี้ พากันจดจำเอาไว้แล้วนำไปประพฤติปฏิบัติ

เสียงอรรถเสียงธรรมนี้ชุ่มเย็นจิตใจนะ เสียงพระพุทธเจ้ากระเทือนทั่วแดน  
โลกธาตุ เห็นไหมแสดงไว้ในธรรมจักร พระพุทธเจ้าตรัสรู้สะเทือนมาตั้งแต่ภุมมเทวดา  
ขึ้นไปรุกขเทวดา อากาศเทวดา ถึงจาตุม ท้าวมหาพรหม ๑๖ ชั้นกระเทือนถึงกันหมด  
นี่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ เป็นยังงัยเย็นขนาดไหน อบอุ่นขนาดไหน กระเทือนโลกถึงขนาด  
นั้นแล้ว มาแสดงธรรมก็สะเทือนสะท้านไปหมด สกฺกมุปี สมฺปกมุปี สมฺปเวธิ อปฺป  
มาณฺจ โสพาโร โสภาโส โลเก ปาตุโรหิ นีละธรรมพระพุทธเจ้ากระเทือนทั่ว  
ออยญจ ทสสหัสสี โลกธาตุ หมื่นโลกธาตุ ฟังซินะ ธรรมพระพุทธเจ้ากระเทือนไปหมด  
เลย เป็นของเล่นเมื่อไร เป็นของที่เลิศเลอ สุดเลิศเลอแล้ว

ที่ว่า สกฺกมุปี สมฺปกมุปี โลกธาตุห้วนไหวทั่วกันหมด อานุภาพแห่งธรรมเหนือ  
ทุกสิ่งทุกอย่าง นี่คือธรรมพระพุทธเจ้า นำมาสอนโลกนี้ก็เอาธรรมอันนั้นแหละมา ไม่ได้  
มาได้มาจุดเผาบ้านเผาเมือง เผาผู้เผาคนให้เกิดความเดือดร้อนเหมือนกิเลสพาให้เป็น  
ธรรมไปที่ไหนเย็นที่นั่น สอนโลกไปที่ไหนเย็นไปหมดนะ ไม่ว่าจะมากจะน้อยจะเย็นไป  
ตามจุดๆ ธรรมเข้าถึงไหนมีความเย็นไปถึงนั้น นีละธรรมไม่เป็นภัยต่อผู้ใด สอนเทศนา  
ว่าการตรงไหนจึงไม่มีสิ่งใดมาขวางมาห้าม มาคัดค้านต้านทานธรรม

ธรรมพระพุทธเจ้าทุกพระองค์เทศน์สอนมา ไม่เคยมีมารหรือมีโจรตัวใดที่  
เป็นมหาภัยยิ่งใหญ่ มาคัดค้านต้านทานธรรมพระพุทธเจ้าจนแสดงธรรมไม่ได้ไม่เคยมี  
จนกระทั่งพระสมณโคดมเรานี้ก็ไม่เคยมี แสดงธรรมไปที่ไหนเทวบุตรเทวดา อินทร์  
พรหม ยมยักษ์ อนุโมทนาสาธุการด้วยกันทั้งนั้นแหละ ธรรมเป็นคุณมหาคุณต่อโลก  
ไม่ได้เป็นภัยต่อผู้ใดพอที่จะถูกกำจัดออกหนีไปเสีย ให้เหลือตั้งแต่ฟืนแต่ไฟเผาไหม้  
โลกนรกนี้ให้มันร้อนขึ้นไปอีกเท่านั้นเอง เอาละพอเทศน์เท่านี้แหละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

[www.Luangta.com](http://www.Luangta.com) หรือ [www.Luangta.or.th](http://www.Luangta.or.th)

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz